

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

برگردان: مجله جنوب جهانی
فرستنده: علی کاظمی
۰۹ جون ۲۰۲۵

نگرانی های نویسنده صهیونیستی از همکاری ستراتیژیک ایران و روسیه

محور پهپادی: ایران و روسیه نظم جهانی را هدف قرار داده اند

همکاری نظامی رو به تعمیق روسیه با ایران، نشان‌دهنده یک تحول اساسی در جنگاوری مدرن و هم‌ترازی‌های ژئوپلیتیکی است. در قلب این مشارکت، یک اتحاد رو به رشد پهپادی قرار دارد که نه تنها توانایی‌های نظامی روسیه در اوکراین را متحول کرده، بلکه یک محور مقاومت جدید در برابر قدرت غرب، با محوریت جنگ‌افزارهای هوایی بدون سرنشین، ایجاد کرده است.

در سال‌های اخیر، ایران به عنوان یک ابرقدرت پهپادی ظهور کرده و از توانایی‌های داخلی خود برای ساخت ناوگانی بزرگ از مهمات پرسه زن ارزان اما مؤثر استفاده کرده است. روسیه، که به طور سنتی یک غول در قدرت نظامی متعارف بوده، با تهاجم به اوکراین و آشکار شدن شکاف‌های حیاتی، خود را در عرصه جنگ پهپادی فاقد توانایی دید. ایران وارد این خلأ شد و نه تنها پهپاد، بلکه طرح‌ها، انتقال فناوری و پشتیبانی پرسنلی را نیز ارائه داد. نتیجه: یک عملیات تولید کامل پهپاد در خاک روسیه.

کارخانه پهپادسازی آلابوگا: ارزش عملیاتی و ستراتیژیک در قلب این اتحاد، یک مرکز تولید پهپاد در منطقه ویژه اقتصادی آلابوگا در منطقه تاتارستان روسیه قرار دارد. کارخانه آلابوگا که در سال ۲۰۲۳ تأسیس شده و به سرعت در حال گسترش است، اکنون هزاران پهپاد با طرح‌های ایرانی تولید می‌کند—به طور عمده شاهد-۱۳۶، که توسط روسیه با نام تجاری Geran-2 تغییر نام یافته است.

بر اساس یک تحقیق مفصل واشنگتن پست، این مرکز از سه مرحله تکامل یافته است: مونتاژ اولیه کیت‌های عرضه شده ایرانی، تولید ترکیبی با استفاده از ترکیبی از قطعات روسی و ایرانی، و مرحله نهایی تولید محلی در مقیاس کامل. مهندسان روسی اکنون ادعا می‌کنند که تقریباً از ورودی‌های ایران مستقل شده‌اند و تا اواسط سال ۲۰۲۵ ظرفیت تولید تا ۶۰۰۰ پهپاد در سال را دارند.

این پهپادها برای کارزار هوایی روسیه در اوکراین بسیار مهم بوده‌اند و گزارش‌های روزانه از دسته‌های بزرگ پهپادها که زیرساخت‌ها، مناطق غیرنظامی و دارائی‌های نظامی را هدف قرار می‌دهند، منتشر می‌شود. قابلیت پرسه زنی دوربرد Geran-2، همراه با مقرون به صرفه بودن و پتانسیل استقرار دسته‌ای آن، آن را به سنگ بنای ستراتیژی هوایی روسیه تبدیل کرده است.

این همکاری مزایای ستراتیژیک عمده‌ای را برای مسکو و تهران به همراه دارد. برای روسیه، اتحاد پهپادی فشارهای ناشی از تحریم‌های غرب بر بخش دفاعی خود را کاهش می‌دهد. تولید داخلی و دور زدن محدودیت‌های واردات فناوری به مسکو اجازه می‌دهد تا به سرعت عملیات را گسترش دهد.

همچنین به روسیه در توسعه کلاس جدیدی از پهپادها برتری می‌دهد. گزارش‌های رسیده از آلابوگا حاکی از آزمایش یک نسخه جت‌موتوری به نام Geran-3 است که سرعت‌های بالاتر و محموله‌های مخرب‌تری را نوید می‌دهد. پشتیبانی فنی ایران، از جمله متخصصان مستقر در محل، در تسریع این تکامل نقش اساسی داشته است. ایران، از سوی دیگر، از این مشارکت سود فراوانی می‌برد. توافقنامه ستراتیژیک امضاء شده با روسیه در جنوری ۲۰۲۵، مشوق‌های اقتصادی، دسترسی به فناوری‌های نظامی روسیه و مشروعیت جهانی را برای تهران تضمین می‌کند. گزارش‌ها حاکی از آن است که روسیه در ازای فناوری پهپاد، هواپیماها و سیستم‌های راکتی پیشرفته‌ای را ارائه کرده است که یک تبادل نظامی دو طرفه را ایجاد می‌کند که در تاریخ اخیر ایران بی‌سابقه بوده است. علاوه بر این، این مشارکت موقعیت ایران را به عنوان یک بازیگر کلیدی در جنگ نامتقارن تقویت می‌کند و به آن اجازه می‌دهد تا دکترین پهپادی خود را به سایر عرصه‌ها، از جمله عراق، سوریه و یمن، گسترش دهد.

پیامدهای ژئوپلیتیکی: فراتر از اوکراین محور پهپادی ایران و روسیه مشکل گسترده‌تری را برای منافع غرب ایجاد می‌کند. این امر بر یک روند هم‌ترازی ستراتیژیک تأکید می‌کند—روندی که در آن دولت‌های اقتدارگرا برای دور زدن تحریم‌ها و ایجاد اکوسیستم‌های دفاعی موازی با یک دیگر همکاری می‌کنند.

پهپادهای ایران در حال حاضر یک تهدید فزاینده در خاورمیانه هستند. استقرار آنها در میان شورشیان حوثی در یمن و شبه نظامیان در عراق، تشنج‌های ژئوپلیتیکی را تشدید کرده و محکومیت متحدان ایالات متحده مانند عربستان سعودی و اسرائیل را به دنبال داشته است. با وجود روسیه به عنوان یک تولیدکننده مشترک، تهدید قریب الوقوعی وجود دارد که پهپادهای توانمندتر نیز می‌توانند راه خود را به مناطق بی‌ثبات باز کنند.

در اروپا، کشورهای ناتو از نزدیک توانائی‌های پهپادی پیشرفته روسیه را زیر نظر دارند. افزایش استفاده از دسته‌های پهپادی، اوکراین و متحدان غربی آن را بر آن داشته است تا سرمایه‌گذاری زیادی در فناوری‌های ضد پهپاد انجام دهند، که همچنان گران و از نظر لجستیکی مشکل برانگیز هستند.

این محور جدید—روسیه و ایران—همچنین در را برای سایر کشورهای تحریم شده مانند کوریای شمالی باز می‌کند تا به دنبال مشارکت‌های نظامی-صنعتی مشابه باشند. مدل همکاری—به اشتراک گذاری طرح‌ها، بومی سازی تولید و به حداقل رساندن آسیب پذیری‌های زنجیره تأمین—قابل تکرار است.

با این حال، علی رغم موفقیت، پروژه آلابوگا بدون آشفستگی‌های داخلی نیست. روسیه همچنان به قطعات وارداتی، به ویژه نیمه هادی‌ها و اپتیک‌های با کیفیت بالا، وابسته است. سازمان‌های اطلاعاتی غربی قطعات مورد استفاده در پهپادهای سرنگون شده را به تأمین کنندگان غربی ردیابی کرده‌اند که نشان دهنده مشکلات مداوم در تجارت غیرقانونی و اجرای تحریم‌ها است.

از نظر اخلاقی، گسترش مهمات پرسه زن سؤالات جدی را مطرح می‌کند. خلاف سلاح‌های متعارف، از پهپادها اغلب در مناطق مسکونی پرجمعیت استفاده می‌شود که انتساب را دشوار می‌کند و خطر حملات بی‌رویه را افزایش می‌دهد. Geran-2، با هزینه کم و تأثیر بالا، به ویژه برای جنگ در منطقه خاکستری مناسب است—درگیری بدون اعلام رسمی یا خطوط مقدم مشخص.

نتیجه‌گیری: مرحله جدیدی در رقابت ژئوپلیتیکی مشارکت پهپادی ایران و روسیه چیزی فراتر از یک هم‌ترازی تاکتیکی است—این یک طرح برای همکاری نظامی آینده بین کشورهای تجدیدنظرطلب است. این امر سلطه فناوری و اخلاقی غرب را به نبرد فرا می‌خواند، متغیرهای جدیدی را در جنگ مدرن معرفی می‌کند و واکنش‌های بین‌المللی به درگیری‌های متعارف و غیرمتعارف را پیچیده می‌کند.

همانطور که جنگ اوکراین ادامه دارد و نقاط اشتعال جدیدی در خاورمیانه و فراتر از آن ظاهر می‌شود، این اتحاد نباید به عنوان یک ناهنجاری، بلکه به عنوان یک علامت هشدار در نظر گرفته شود. همگرایی ضرورت نظامی، ایدئولوژی سیاسی و عمل‌گرایی فناورانه، مرکز ثقل جدیدی را در چشم‌انداز دفاعی جهانی ایجاد کرده است—مرکزی که دکترین‌های امنیتی را برای سال‌های آینده شکل خواهد داد.